

Cái Đầu Búp Bê

Chuyện đã xảy ra từ lâu lắm rồi nhưng tôi vẫn còn nhớ rất rõ. Những sự kiện lạ lùng như những tiếng động, những bước chân đi, những bóng đen ẩn hiện và đồ đạc trong nhà tự động dời chỗ v.v ..., đã quá quen thuộc trong căn nhà tôi đã lớn lên. Căn nhà này, được xây vào năm 1937 trong một vùng cổ xưa của Louisville thuộc tiểu bang Kentucky gần con sông bùn lầy lớn tên là Ohio River, có hai tầng được xây bằng gạch đỏ với những chuyện huyền thoại ma quái mà tôi đã chứng kiến từ thời thơ ấu. Lúc đó tôi chỉ mới 8 tuổi ...

Mùi lá thông thơm phức bay trong không khí tỏa ra từ cây Giáng Sinh mà tôi vừa mới mua về để trong góc phòng khách. Ngày lễ đã gần kề mà tôi lén lút quinquang hoàng nhà cửa và gói những món quà để tặng cho những người thân. Công việc quá bận rộn nên mà tôi đã kêu người bạn học cùng lớp của tôi ở cạnh nhà qua giúp. Khi thiếu giấy gói quà mà tôi mới nhờ tôi và người bạn của tôi lên trên gác tìm kiếm xem có còn cuộn giấy gói quà nào không. Tôi không dám đi một mình lên gác một mình vì có lần lên gác tôi thấy ở trên đó tối tối, âm u, và đầy mùng nhện, khi thấy là sợ liền, nên tôi nói với má tôi rằng:

- Chắc không tìm được cuộn nào ở trên đó đâu má à! N.h.ư.n.g ... c.òn ... k.h.ô.n.g ... d.á.m ... l.ê.n ... đ.ó ... m.ộ.t ... m.à.n.h Nghe tôi nói như vậy bạn tôi Christina mới cười và nói:

- Ô! Cara có gì đâu phải sợ. Để Christina đi trước rồi Cara theo sau, tôi sẽ chỉ cho, không có gì trên đó bắt bạn đâu (Christina là bạn học của tôi từ lớp mẫu giáo. Bạn là một người rất gan lì giống như con trai vậy không sợ chuyện gì cả!) Khi vừa nói xong thì bạn tôi bước lên cầu thang dẫn lên gác, còn tôi từ từ nói gót theo sau.

Trên gác ở phía ngoài có một cánh cửa bằng gỗ nhỏ nằm ngay trên một hàng lang toàn bụi bặm nhìn như là một căn phòng bị bỏ hoang. Bạn tôi với tay mở cánh cửa ra, chúng tôi bò vào trong như là bò vào một cái hầm tối tăm từng từng xem có cuộn giấy nào không. Vừa lục trong thùng này xong tôi bò sang thùng khác thì tôi chợt thấy một con búp bê cổ xưa có những loạn tóc quăn dài màu vàng mặc áo đầm màu đỏ sẫm với những riền ren màu trắng đang nằm trên sàn. Tôi vừa cúi xuống nhặt nó lên nhưng phải khựng lại ngay vì tôi thấy đôi mắt của nó từ từ mở ra, tay trái của nó bắt đầu cử động đưa lên đưa xuống và đôi mắt màu xanh nhạt của nó thì cứ chớp lia lịa Christina và tôi đều thấy nên hai đứa cùng la lên:

- AAAAAAAA! Và ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi căn gác.

Xuống đến nhà dưới, chúng tôi kể lại những gì đã thấy cho má tôi nghe nhưng má tôi không tin. Má tôi nói chúng tôi tưởng tượng quá nhiều, làm gì mà có chuyện kỳ lạ như vậy; rồi bắt chúng tôi dẫn bà ta lên gác để xem sự thật có phải vậy không. Khi chúng tôi trở lên gác cùng với má tôi thì không thấy con búp bê nằm ở đó nữa. Lúc đó má tôi nhìn tôi với cặp mắt ngờ vực, tôi vội nói:

- Má à! Con và Christina thấy con búp bê nằm trên sàn ở đây nè! Nó còn biết chớp mắt và cử động nữa. Lúc này Christina xen vào:

- Dạ. Con cũng thấy nữa cho nên sợ quá chừng.

Cả ba chúng tôi lục soát khắp nơi trên căn gác nhưng không tìm thấy con búp bê nào cả. Tôi không biết má tôi có thật sự tin tôi không nhưng đối với tôi nó đã ám ảnh tôi suốt cuộc đời.

Từ đó tôi không bao giờ đụng đến bất cứ một con búp bê nào. Cho đến bây giờ tôi cũng không dám bước lên trên gác.

Đầu Búp Bê

Câu chuyện này có liên quan đến búp bê cho nên Tuyết Trinh xin được đăng cùng một trang.

Sau năm 1975, nhà tôi rất nghèo hề thấy đồ chơi ai bỏ là chúng tôi đem về nhà. Một hôm tôi thấy một cái đầu búp bê lớn hơn cái đầu của em bé mới sanh một chút, nó biết nhắm mắt khi để nằm xuống, mở mắt ra khi để đứng lên. Tìm được cái đầu búp bê tuy đã cũ và hơi dơ bẩn một chút nhưng vì nó biết mở mắt và nhắm mắt nên tôi rất vui mừng. Mặc dù không biết ai đã đem về nhà, nhưng có đồ chơi là vui lắm rồi!

Mỗi ngày tôi đều chơi với cái đầu búp bê này. Một hôm tôi cầm nó lên và đưa vào mũi hửi thì thấy cái mùi nhựa và cái mùi gì đó làm tôi thấy khó chịu và chóng mặt. Từ đó tôi liệng nó vào trong góc không thèm để ý đến nữa, nhưng cứ mỗi lần tôi đang ngồi chơi hay là đang nằm chuẩn bị ngủ chẳng hạn thì tôi có cảm giác như có ai đó đang nhìn, khi tôi nhìn theo hướng cảm giác của mình thì lúc nào tôi cũng bắt gặp cái đầu búp bê đang hướng về mình, cặp mắt thì chậm chậm nhìn thẳng vào tôi mặc dù nó đang nằm.

Lúc đầu thì tôi không sợ còn lấy cái đầu búp bê lật qua lật lại để khi để nằm xuống thì nó nhắm mắt lại rồi đem vào phòng liệng dưới giường của má tôi. Tại vì trong phòng của má tôi không có đũa nào được vào đó chơi hết, cho nên tôi mới liệng vào đó để không phải thấy nó nữa. Qua ngày hôm sau tôi đang ngồi cắt giấy làm thủ công, và cái cảm giác có ai đang chăm chú nhìn mình chợt đến, tôi quay lại thì không thấy ai hết nhưng mắt tôi chợt thấy cái gì đang nằm ở dưới ghế nệm cũ, khi nhìn kỹ lại thì tôi thấy cái đầu búp bê cũng đang quay mặt về hướng mình với cặp mắt xanh mở to như là trách móc: "Sao không chơi với tôi nữa!"

Lúc đó tôi bắt đầu thấy sợ rồi nghĩ: "Mình đã liệng nó xuống dưới giường của má rồi sao hôm nay nó lại nằm ở dưới chiếc ghế này và còn mở to đôi mắt nhìn mình nữa. Quái lạ!" Sau đó tôi gắng bình tĩnh làm lơ đi chứ không dám đụng đến cái đầu búp bê nữa. Đến ngày hôm sau, đang ngồi trên giường học bài, tôi cũng có cảm giác rờn rợn và ý nghĩ về cái đầu búp bê lại chợt đến. Tôi biết chắc chắn rằng cái đầu búp bê đang nằm ở dưới gầm giường của mình vì linh tính của tôi cho biết như vậy; nhưng tôi cứ do dự nửa muốn nhìn nữa lại không muốn. Cuối cùng tôi nhìn đại thì đúng như linh tính của tôi cho biết cái đầu búp bê đã nằm dưới giường của tôi từ lúc nào. Khi thấy nó tôi sợ xanh cả mặt nhảy xuống giường rồi chạy ra ngoài sân với mấy đứa em chứ không dám ở trong nhà học bài một mình nữa.

Từ đó tôi không dám nhìn xuống bất cứ cái bàn cái ghế hay giường tủ nữa và tôi cũng không dám ở trong nhà một mình dù là ban ngày. Rồi thời gian qua mau tôi quên mất cái đầu búp bê này, khi tìm lại thì không thấy nó đâu hết ...